

La meva mirada. Miquel Pescador.2013. www.miquelpescador.com

Mirar

Prové de l'arrel mir del verb mirar que significa meravellar-se, asombrar-se, mirar amb admiració, extranyar-se o admirar-se. **Allò que es mira és una selecció d'allò que es veu.**

En un inici s'utilitzava en el sentit d'admirar i progressivament s'ha extès a tot allò que per algun motiu crida l'interès del subjecte.

Definició del The free dictionary
<i>tr.</i> Fijar la vista con atención en alguna parte. Observar, considerar, buscar, inquirir, informarse. Tener o llevar un fin. Reconocer, respetar, atender [a uno]. Hallarse frente a algo.

Sembla que el terme mirar porta una **implicació emocional per part de qui mira**.

Mirall

Vale la pena detenerse a hacer una reflexión sobre el **espejo**, que en español conserva la raíz latina *spēculum*, y que en catalán (*mirall*) y en inglés (*mirror*) se sujeta al verbo *miror*. Esto nos pone sobre la pista de una evidencia léxica, y es que los espejos no se inventaron para **mirarse**, sino para **admirarse**; que del verbo que en latín expresa la admiración se obtuvo esta palabra cuando se desvió del original latino que está construido sobre la *species*, que es la hermosura, la belleza. Y es una lástima que lo olvidemos. **LOS antiguos inventaron el espejo para ayudarnos a querernos, a admirarnos a nosotros mismos.** (Mariano Arnal)

Veure

Prové del llatí videre i aquesta de l'arrel indoeuropea weid que ens va donar la paraula eidos=aparença, imatge.
Percebre amb els ulls els objectes mitjançant l'acció de la llum. Percebre quelcom amb qualsevol sentit o amb la intel·ligència. Observar, considerar quelcom.

La mirada de l’artista

Cadascú de nosaltres té una manera natural de mirar la realitat

(el món i un mateix).

Un retrat no és només la captació del caràcter del retratat (síntesi complexa de l'home com a cos i ànima); també és una materialització de la manera de mirar de l'artista.

Si això és cert, **la creació d’una imatge (per exemple un retrat) esdevé un procés d’autodescobriment de la teva manera d’entendre el món de la qual potser no eres conscient prèviament**.

Mirar i entendre són processos idèntics pel que fa al llenguatge visual ja que només utilitza el sentit de la visió. Mirada implica comprensió (processos fisiològics i intel·lectuals). Veure només és un acte físic.
--

En el meu cas, vaig descobrir que la meva manera de mirar necessita de l'estabilitat de les línies que estan d'acord amb la força de la gravetat; l'horitzontal, la vertical i l'ortogonalitat.

Necessito “encaixar” qualsevol realitat en una estructura visual basada en aquestes línies com a marc objectiu (neutre) en el qual la realitat es pot expressar més lliurement i amb profunditat.

És com si necessités reduir l'extraordinària complexitat del cos humà i la infinitud de possibilitats de combinacions de postures, expressions, entorns i complements a allò més essencial i simple que és l'acord bàsic amb les coordenades del nostre món (horitzontal i vertical)

i el motiu és que **d’aquesta manera, entro en connexió amb la imatge, se m’obre creativament; puc entendre el rostre del retratat com a conjunt complex de volums interaccionant d’una manera molt especial que configura un estat d’ànim**.

Arribo, així, a una conclusió sorprenent: **potser l’esquema visual bàsic de la imatge no és tant una síntesi de la personalitat del retratat com de la manera de copsar-la per part de l’artista**.

Rudolph Arnheim, al llibre Art i percepció visual, planteja la seva tesi que la imatge artística és una síntesi perfecta entre el tema (en aquest cas el retratat) i la forma* (la manera visual de sintetitzar el tema); és a dir, que el tema condiona la forma* perquè aquesta és la síntesi del tema.

Jo plantejo si la mirada de l’artista condiona tant o més la forma* en el procés de síntesi del tema. Segons això, la forma* seria una manera de fusionar dos temes:

1 la manera d’entendre el món de l’artista

2 el retratat en si

Respecte als orígens de l'home, potser la meva manera de dibuixar-pintar, tan física, es una manera de retornar a la unió íntima de l'home del Paleolític (caçador i recolector) amb la naturalesa, amb el plaer de descriure-la, de mirar-la...

Relació 2D - 3D

També **tendeixo a construir composicions en base a l'estructura ortogonal de la vertical i de l'horitzontal perquè és la que millor respon a l'estructura pròpia del suport rectangular**.

I, d'aquesta manera, no perdo mai la relació amb el suport bidimensional en tant que superfície i puc tensionar cap a la il·lusió de la tridimensionalitat a través de la corporeïtat dels cossos més que amb la il·lusió de l'espai.

El quadre només com a finestra (il·lusió) no em satisfà. Però sí ho fa la concreció real, material del quadre com a superfície real i, alhora, treballar sobre objectes reals representant-los en la seva màxima corporeïtat (realitat).
Creo, així, una tensió entre dues realitats: la del quadre en si i la de la representada que es percep com un somni en vies de concreció.

Recursos plàstics

Tots els recursos (composició, clarobscur, etc) **són vàlids, encara que s'associïn a academicismes si s'utilitzen honestament en la construcció del missatge-imatge** i en coherència amb la forma*-tema-mirada de l'artista.

La lluita de les avantguardes ja ha trencat amb la rigidesa dels academicismes. Ho va fer mitjançant l'estratègia d'anar en contra de... i proposant noves solucions com a negació de les anteriors.
--

Ara, no és necessari negar-se a utilitzar determinat recurs amb l'argument de ser associat a determinat academicisme o convenció. **Avui som més lliures que mai perquè tenim la total llibertat d'usar tots els recursos del llenguatge en funció de les nostres necessitats**.

Imatge i missatge

El joc pel joc no m'interessa. Ni el gust per crear imatges críptiques, com jeroglífics, sense intenció per part de l'artista de ser entès.

La realitat em sembla molt més rica i complexa i plena de significacions profundes que els missatges críptics d'indivus sota l'estigma romàntic de l'artista solitari il·luminat.